

De kern van ons wezen is liefde

VRAAG EN ANTWOORD

Hallo lieve Els,

Ik ben net uit Zutphen gebeld, dat als ik de volgende keer weer naar de Cursus-groep kom, een andere deelnemer die daar al lang komt, weg zou blijven. Dus was ik niet meer welkom. Natuurlijk kwam de pijn van de afwijzing weer om de hoek kijken. Maar door er met een vriendin over te bellen, weet ik dat het voor mij nu belangrijk is om mezelf niet af te wijzen en af te kraken. Eigenlijk vind ik het helemaal niet erg, merk ik. Maar de keus of ik daar nog wel heen moet, is nu wel door anderen voor mij gemaakt. Het is hun goed recht om mij er niet bij te willen hebben en ik begrijp het. Ik heb dit al vaak meegemaakt en het deed altijd pijn. Maar nu ben ik zelfs blij dat ik daar niet meer heen hoef, want ik pas duidelijk niet in die groep. Misschien moet ik weer proberen om zelf een groep te starten!

Dat ik nu niet meer naar een groep kan, vind ik ook wel jammer, want ik zou het goed kunnen gebruiken. Die ene keer dat ik er geweest ben, heeft me al veel over mezelf geleerd en ik ben ook weer in de Cursus gaan lezen. Daarbij is een groep stimulerend. Ik ga wel naar de maandelijkse MIC bijeenkomst, zodat ik in ieder geval eenmaal per maand gevoed word.

Misschien is individuele begeleiding vanuit de Cursus beter voor mij, want ik vind het niet echt goed voor mijn zelfvertrouwen om afgewezen te worden. Ook al begrijp ik het wel. Ik ben een te confronterend mens, dat weet ik, en ik weet niet hoe ik dat kan veranderen zonder mijn pittigheid en eerlijkheid te verliezen.

Liefs, Emina

Ha die lieve Emina,

Je leven is inderdaad niet saai. Er zijn vast groepen waar je wel terecht kunt en welkom bent. En dat die deelnemers ook bij jou (in je hart) welkom zijn, al zijn ze niet zoals jij en doen en zeggen ze andere dingen. De kunst is uit te vinden welke groep dat is. Laat je niet ontmoedigen... of wel natuurlijk! Kijk in jouw omgeving naar een groep en vraag of je een keer mee mag doen om te kijken of het past. Je zou ook naar een AH-groep kunnen gaan. Het gaat om hetzelfde gedachtegoed.

Er is natuurlijk niets mis mee om (wat) pittigheid te verliezen. Zonder pittigheid is het leven goed te leven. Die pittigheid kan trouwens niet echt verloren gaan. Ze zit, als we ermee leren omgaan, meer van binnen dan van buiten. Mensen moeten pittigheid, als ze naar buiten wordt gebracht, ook kunnen verdragen en degene die pittig is, moet kunnen verdragen dat mensen reageren op pittigheid. Meestal vinden mensen er iets van en dat heeft niets met waarheid te maken.

Voor eerlijkheid is het genoeg om van binnen eerlijk te zijn. En soms brengen we dat naar buiten. Ik probeer mijn eerlijkheid te leven voor mijzelf. En anderen hoeven dat niet van of voor mij. Dus daarom vertel ik, vaak in stilte, aan mijzelf wat mijn eerlijkheid vraagt en dat doe ik dan. Inmiddels heb ik geleerd en dat is ook mijn wens, om me niet meer te verdedigen. Wat mensen ook zeggen of doen. Dan vertrek ik eenvoudig en vraag ik aan mijzelf hoe het zit. En dat antwoord telt, zonder het eruit te willen gooien. Dat is misschien wennen in het begin. Pittigheid kan daarover opstandigheid veroorzaken. En toch is het zo, dat niet verdedigen de weg terug open houdt naar precies deze mensen, op een ander moment.

Alle liefs, Els Thissen